

Manresa té dos tresors

Manresa té dos tresors. L'un és la ciutat no construïda, l'entorn natural i agrícola: la riera de Rajadell, els boscos de pins i de ribera, el Collbaix, els regadius del Poal i Viladordis, el parc de l'Agulla, el secà del pla de Bages, les cingleres del Llobregat i el Cardener. Un tresor en brut que necessita protecció i connexió amb la ciutat, però que gràcies a la feina ja és al mapa mental de la majoria de manresans i manresanes i, per tant, té una mica més garantit el seu futur.

Si un tresor és la ciutat no construïda, els espais lliures que l'envolten, l'altre és, paradoxalment, la ciutat efectivament construïda: la trama urbana, els edificis, carrers, les places. Un tresor també en potència, del qual podem treure molt profit sense perdre una de les seves virtuts més valorades pels mateixos veïns i veïnes de la ciutat, la dimensió humana i caminable, el punt just entre una ciutat gran que necessita una potent xarxa de transport públic intern i un poble petit on tot és a prop però no hi ha de res. Manresa podria allotjar moltes noves activitats i projectes i desenes de milers d'habitants més sense ampliar ni un pam la superfície urbanitzada. Amb gairebé 10.000 pisos buits, amb els polígons industrials infrautilitzats, amb tants edificis d'equipaments i serveis buits i desaprofitats i amb una bona colla de solars urbans a l'espera d'un projecte, no és massa agosarat pensar que tenim reserva d'espai dins l'àmbit construït fins ben bé l'any 2050.

És amb aquestes premisses s'ha redactat el POUM que l'Ajuntament va aprovar en fase inicial el passat més de març. Un POUM que tira enrere les previsions fetes en l'època de la bogeria especulativa quan es preveïen infraestructures tan agressives per al territori com innecessàries per a la gent que hi vivim i creixements desorbitats que es carregarien no tan sols bona part de l'anella verda a protegir, sinó també l'equilibri dimensional de la ciutat. Per això aquest POUM no preveu ni créixer a l'altra banda del riu, ni que es construeixi una carretera entre la riera de Rajadell i la de Cornet, ni que s'edifiqui ni a curt ni a mitjà termini a la zona est, ni que s'arribi a fer l'eix transversal ferroviari. Projectes, tots ells, que segueixen figurant en planejaments superiors fetes també en mala època que caldria revisar i posar al dia tan aviat com sigui possible. El POUM, de fet, no tan sols no preveu creixement sinó que pretén desurbanitzar determinats espais residencials i industrials situats a l'entorn agrícola i natural de la ciutat i fa una aposta decidida per facilitar la vinguda de persones, activitats i projectes a la Manresa construïda, augmentant usos possibles d'edificis buits, facilitant l'aprofitament de tots els edificis existents o reconeixent «volums disconformes» si així es desencalla la rehabilitació de determinats immobles del barri vell.

Un POUM, en definitiva, és una eina per superar errors de perspectiva del passat recent i protegir i potenciar alhora aquests dos tresors de la ciutat: la Manresa no construïda i la Manresa ja urbanitzada. Ara només falta que hi hagi voluntat política, i social!, per utilitzar aquesta eina i fer-ho a fi de bé.